

L'observador de núvols

Narratives

101

El jurat del XXVIII Premi Ciutat de Tarragona de novel·la Pin i Soler (2018), convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, el formaven Xavier Aliaga, Mònica Batet, Pere Guixà, Bernat Puigtobella, Vicenç Villatoro i Joan Chavarría com a secretari.

© 2018 Marc Capdevila

© Tiayra Bradley / EyeEm, per la imatge de portada

© 9 Grup Editorial, per l'edició
Angle Editorial
c. Mallorca, 314, 1r 2a B
08037 Barcelona
T. 93 363 08 23
www.angleeditorial.com
angle@angleeditorial.com

Disseny de col·lecció: J. Mauricio Restrepo

Primera edició: setembre de 2018
ISBN: 978-84 17214-38-8
DL B 18863-2018
Imprès a Romanyà Valls SA

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la incorporació a un sistema informàtic, ni la transmissió en cap forma ni per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

L'observador de núvols

Marc Capdevila

XXVIII Premi Ciutat de Tarragona
de novel·la Pin i Soler

 Angle Editorial

«[...] era uno de esos seres que la naturaleza crea casi perfectos, altos, fríos, con una piel y una sangre distintas, se diría. Odiosos en su belleza, a veces, en su inmutabilidad, en su profundo egoísmo, que les hace comenzar y concluir en sí mismos.»

ANA MARÍA MATUTE, *Luciérnagas*

I

Joan Carles. Sempre l'he trobat un nom ordinari i sense cap interès. Abúlic com una model de passarel·la. Una merda de nom dels que no t'ajuden precisament a ser el tio més popular de la classe. Això de la popularitat me la sua, però ja em diràs si no mola més poder-te presentar com a Max, Ot o Nil. Breu. Concís. Com més curt millor. Els noms curts et fan més interessant..., o exclusiu o minimalista. Es porta encara això del minimalisme? Bé, de fet tant se me'n fot. Una mica més llarg també valdria. Elijah o Sasha servirien. Què et sembla? No trobes que et donen un toc de mundanitat i de tipus viatjat encara que no hagis sortit del teu barri?

En resum, que sempre he desitjat un nom menys provincià per poder anar pel món sense que et mirin com si fessis cara d'haver-te escapat d'un centre d'acollida d'immigrants. Per això, des que vaig tornar dels Estats Units, tot just fa una setmana, em faig dir Jeici. T'ho explico ja el primer dia perquè per a mi és molt important.

No va ser pas res premeditat ni ganes de fer-se veure. Ni tampoc un caprici d'adolescent que va de guais: res em fot de més mala llet que aquests que es compren unes ulleres de

pasta i una gorra de llana model Wally per fer-se una identitat! (—...) Sí, això, els hipsters.

(—...?) Què va! D'un diccionari de noms, dius? Tan desgraciat em fas? Que desitjés un nom més cosmopolita no significa que m'hagi submergit en el Google fins a trobar-ne un del meu gust. Em fan pena els que copien el nom dels actors de moda o dels rapers que ho peten. Què es creuen, que se'ls enganxarà el talent? Infeliços...

No, això meu no va pas per aquí. I de fet, uf quina mandra!, perquè quan em coneguis més bé sabràs que miro de passar tan desapercebut com puc i quasi sempre ho aconseguixo. Sobretot a l'escola.

Mai he sortit de l'anonimat de la darrera fila: la dels friquis, els lletjos, els fofos, els corcats d'acne, els impopulars i els proscrits. Jo em classificaria com un exemplar dels primers: els rarets inclassificables. Però ja m'ho diràs tu quan em vagis disseccionant. O millor, calla-t'ho si no em vols fer empenyar. Perquè, encara que jo digui que soc un imbècil, les crítiques dels altres se'm posen fatal. Així que millor que t'ho guardis per tu i facis veure que em segueixes el corrent. Ben mirat tampoc et demano res que no facis habitualment, eh?

Com que sempre soc al cul de l'aula, els professors mai s'aprenen el meu nom. Estic convençut que fins i tot quan m'han de suspendre es pregunten si existeixo realment, o si soc un ésser virtual d'aquells que pul·lulaven per Second Life. (—...?) Second Life? Res que pagui la pena, un món virtual on pots... Oblida-ho: el més inútil dels invents concebuts per un cervell humà.

Els profes ho negarien, però amb la meva invisibilitat els faig un favor digne d'un activista social. Un acte d'altruisme dels que et porten directament al cel sense pagar peatge.

(—...?) Com que per què? Cony, els estalvio tenir cap càrrec de consciència: és cent cops més senzill catejar un estudiant a qui no li fas la cara que no un que seua a primera fila! Com diuen a França: lluny dels ulls, lluny del cor.

El *restyling* del meu nom és culpa dels Nesbitt, la família amb la qual he conviscut aquests darrers mesos a Detroit i d'on he hagut de tornar precipitadament a causa d'un desafortunat incident... Un cas de mala sort.

Ben mirat, però, tampoc a ells se'ls pot atribuir cap mèrit, perquè no van fer altra cosa que llegir les meves inicials, «J.C.», a la seva manera; en anglès, vull dir. Però com que soc un tipus perspicaç, de seguida em vaig adonar que em serviria per treure el meu nom del femer de la vulgaritat absoluta. Així que he decidit fer-me fort a la trinxera i ara exigeixo a tothom que em segueixi el fil. I m'hi he posat seriosament, no et pensis: si no em criden per la versió dos punt zero del meu nom, em faig el longuis i no responc.

Em sento cofoi perquè juraria que és la primera vegada que prenc una decisió per mi mateix que va més enllà de la rutina quotidiana. O almenys que la mantinc més de dos dies seguits. Perquè una cosa és fer-se propòsits i l'altra persistir-hi. Si hagués portat un diari personal —tal com m'insisteix la pesada de la mare des que vaig aprendre a escriure—, el dia que vaig prendre aquesta determinació l'hauria hagut d'anotar en majúscules; o en lletres d'or, com diu la pedant de l'Iva Delic. (—...?) Una tia de classe que es pensa que és la meua nòvia, però que s'hi haurà d'esforçar més, perquè de moment me la porta fluixa. Bé, més que ella, me la porta fluixa qualsevol mena de compromís.

Naturalment he buscat el suport incondicional de la mare. (—...?) Com que per què? És una dona insuportable com to-

tes les mares, però en qüestió de modes va bé implicar-l'hi perquè sempre està disposada a fer-te costat:

—Sí, nen, sí, tu fes-te fort en això de «Jeici», que vesteix molt. De mitjanies ja en corren prous. T'has de fer notar, que la gent s'hi fixi. Amb aquesta planta que et gastes no et costarà gaire, però de Joan Carles o Jean Charles —la versió original francesa, que ella pronuncia aletejant les pestanyes com una puta— n'hi ha a cabassos. Per contra, «Jeici» seràs tu sol.

La mare té una espina clavada des del dia que em van estar a punt d'ofegar a la pila baptismal. I no és cap conya: sembla ser que vaig lliscar de les mans del meu padrí, que portava uns quants Pernod, i vaig fer unes glopades d'aigua beneita. De poc que no m'escanyo. (—...?) Francament, hauria preferit caure dins una marmita de poció màgica, com l'Obèlix.

Quan el mossèn va dir allò de «Jo et batejo en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant», es consumava la derrota de la mare, alhora que s'imposava la voluntat del seu sogre, l'avi Jean Charles de Tolosa, que tant sí com no volia perpetuar aquest nom insípid. «Si no que l'apadrini un altre», es veu que va dir. En francès, és clar.

Segons m'explica la mare, amb una cara de pomelo que només adopta en parlar dels exsogres, el primer impuls va ser el d'engegar-li al gavatx quatre fresques —que de fet només haurien estat tres—. La primera, que ja el podien donar pel sac. Seguidament, que estava llest si es creia un ésser superior pel sol fet de parlar amb morros de trompetista. I finalment, que l'havia fet emprenyar com una mona, perquè l'havia fet sentir petita, petita, només perquè era catalana i no pas francesa com ells. I que encara que s'ho callaven, ja sabia que menyspreen la gent de més al sud perquè som uns indocumentsats que ens guardem els mocs a la butxaca.

Per sort el pare li va refrenar el geni, fent-li veure que el més fàcil era dir que per aquí no hi passo; però que, abans d'engegar-ho tot pel pedregar avall, valia la pena considerar el patrimoni dels Morel. Patrimoni que tard o d'hora aniria a parar a les meves mans, en tant que hereu únic de la nissaga. Ni el casalot formidable en el barri més *chic* de Tolosa de Llenguadoc, ni el xalet amb una piscina que t'hi cagues a S'Agaró, eren dignes de menyspreu. I com que la mare és una dona eminentment pràctica i esnob, molt més esnob que pràctica fins i tot, cosa que significa que anteposa el prestigi social a qualsevol altre bé material o espiritual, es va mossegar la llengua, es va empassar la bilis agra de la mala llet i les ganes de dir-li el què, i va callar resignadament —durant algun temps.

Malgrat la devoció que ha demostrat per la versió actualitzada del meu nom, com que és una sabata per als idiomes ha hagut de tornar a fer pràctiques davant del mirall: un hàbit de quan encara volia agradar als seus sogres. Aleshores la veies formant un canut amb els llavis i provant de pronunciar correctament una paraula tan bàsica com *eau*, mentre renegava que ja són ganes de tocar els ous, alhora que una mostra de garreperia, robar les consonants a una paraula.

Quan encara érem una família ben avinguda i dinàvem als restaurants més *chics* de Tolosa de Llenguadoc, l'àvia Niobé, especialista a humiliar tothom amb el posat excels d'una verge immaculada, li feia demanar l'aigua a la mare: «Ainsi pratiques un peu le français». Et juro que si coneguessis l'àvia Niobé posaries la mà al foc que és de la corda de sor Teresa de Calcuta, però en realitat té la maldat sibil·lina de la Cersei Lannister. (—...?) *Joc de trons*, no te la pots perdre. Saps quan et fan una anàlisi, que et claven l'agulla a la vena amb tota prevenció i miraments, però que al final sempre t'acaben fent sang? Així és ella.

El full de ruta de la meua educació preveia que abans d'anar a la universitat passaria un any als Estats Units d'Amèrica. No pas com a premi als meus mèrits acadèmics, que ni hi són ni hi seran, ja t'ho avanço; sinó perquè, com tothom sap i és més difós que un *trending topic*, conèixer la llengua de l'Spielberg o d'en Ken Follett és avui tan necessari com respirar. Ja sé que sempre s'utilitza Shakespeare com a referent de la llengua anglesa, però és per trencar estereotips. Els pares no serien pas gaire exigents. Es conformarien que tornés xampurrejant l'anglès bàsic i macarrònic d'un Rambo Stallone, «Agh! I can't feel my legs...», si és possible amb un lèxic un punt més currat.

Vaja, que passar una temporada als EUA és el que s'espera que faci el fill únic d'una família esberlada però amb pasta llarga i xalet a Gavà, que és, per cert, on visc ara. Un xalet guapo, guapo de collons tot i que el pare l'hauria volgut a primera línia de mar. Desitjava poder fer-se una remullada matinal: com els hindús que surten al Discovery Channel i que fan ablucions al riu Ganges quan despunta el dia. M'hi jugo l'ou dret que ho fan a aquella hora per no veure la merda que hi sura. Per cert, descobriràs que tinc un vici amb això de les apostes, i que el primer que em jugo són els testicles... Deu ser per això que de vegades tinc el malson que en Shylock em persegueix pel carrer reclamant-me una lliura de carn en forma de colló. (—...!) No, no exagero, ja m'aniràs coneixent.

El fet és que no va poder ser. Això del xalet, vull dir. Es va haver de conformar amb una segona fila perquè va arribar tard. Expliquen els adults que hi va haver un temps en què als promotors els prenién les cases de les mans: encara no s'havien acabat de dibuixar els plànols d'una urbanització, que ja no quedava res per vendre. Té pebrots la cosa, perquè segons

el pare a hores d'ara tota aquesta tifarada de l'alt standing va a preus de saldo.

Tot i així, la facilitat amb què el pare va renunciar al seu somni idealitzat, com d'anunci de perfum, va ser el primer símptoma que les coses no rutllaven bé a casa. Pot semblar-te curiós, però aquests detalls no passen desapercibuts en una família materialista com la meua. Tampoc és que m'importés gran cosa, perquè la vida de parella dels meus pares és cosa seva. Però la meua impressió sempre va ser que el pare s'hi va esforçar poc perquè ja intuïa que viuria poc temps allà. I vaig encertat de ple, perquè en l'acord de divorci el xalet de Gavà va anar a parar a mans de la mare.

Pel que em consta, i és versió oficial, el divorci dels pares va ser d'allò més civilitzat: sense estirabots. En canvi, mentre conviuen es fotien els plats pel cap tot sovint. Rutina conjugal. De la mateixa manera que un cop a la setmana sortien a sopar, anaven al súper o fotien un clau de compliment, també es guardaven una estoneta per treure's mútuament els draps bruts. Jo m'ho mirava amb l'interès amb què em miro els documentals de les tribus de l'Amazònia, i vaig arribar a la conclusió que es tractava d'un ritual de parella, semblant al dels indígenes que es treuen els pells del cap els uns als altres.

(—...?) Sí que m'agraden els documentals..., i el cinema i les sèries... En canvi, els programes de televisió em semblen insofribles. Però jo no faig com molts hipòcrites que se la miren i després la critiquen, perquè trobo que per a la gent vulgar és un bon entreteniment. Sense televisió aquests mateixos que la posen a parir no sabrien què fer i es tornarien bojós d'avorriment —a banda que l'índex de natalitat pujaria de manera perillosa.

Jo estic a favor del control de natalitat; tu no? M'ho rebaten dient que soc un egoista. Que com que estic viu és molt

fàcil imposar un control de natalitat, però que què opinari-rien els que encara han de néixer i tota la pesca... Et ben juro que no m'hauria importat haver estat un avortament com n'hi ha tants. Sé que el meu pas per la terra serà intranscendent i que la humanitat podria haver prescindit perfectament de la meva persona. Tot i així, i deixant de banda algun pensament suïcida espontani i aleatori, ara que ja soc aquí no em ve de gust morir-me abans d'hora. I ben mirat, en el meu cas el suïcidi no és una opció possible: si l'únic ésser viu que realment m'importa soc jo mateix, quin sentit tindria voler-la dinyar, oi?

On era? Ah, això del divorci. Tot plegat molt civilitzat. Tant, que van compartir l'advocat i en presumien davant dels amics, com si fossin el sùmmum de la sensatesa: «Nosaltres vam agafar l'advocat de tota la vida i li vam dir: “Manel, tu mateix, tu mateix, fes una cosa que estigui bé per a tots dos i que sigui justa”».

Els agrada ser exemple de com s'ha de portar una ruptura. Fan pena. De debò que fan pena. Mira, te n'explicaré el secret. El pare va dir: «Què vols, Muriel?» —La Muriel és la mare, com és fàcil de deduir—. I ella va dir això i allò i allò altre, i ell ho va acceptar. Si no hi hagués hagut un tresor per repartir, ¡els pebrots, que serien exemple de res! Per norma general els éssers humans tenen debilitat per la hipocresia, però els adults encara més. En consumeixen tanta que acaben convençuts que es tracta d'una virtut. Admeto, però, que d'ençà del divorci no els he vist discutir mai més. Una bassa d'oli i més col·legues que mai. En amor i afectes no hi entenc gaire res, ¡però hi ha alguna cosa que no arregli la pasta gansa? Per això, una de les poques idees que tinc clares —per no dir l'única— és que vull tenir com més calés millor. Després ja veuré què en faig.

II

On vam acabar ahir? (—...) Ah sí, t'explicava que el full de ruta educatiu del nen —el nen soc jo, òbviament— havia estat dissenyat en el marc de les reunions bilaterals d'alt nivell que els pares mantenen en territori neutral: el primer dimarts de cada mes a l'hora de dinar, marisqueria L'Escamarlà Geperut. Ah!, i paga el pare, tal com s'estipula en el tractat de pau de Gavà. Malauradament, aquell full de ruta va saltar pels aires després dels devastadors resultats obtinguts per un servidor a primer de batxillerat, branca humanística i ciències socials. Ja em veia abocat a repetir curs: cinc assignatures penjades. De fet, només vaig salvar les *maries* i la literatura. (—...?) Sí, sí, tal com ho sents, la literatura. I em van posar un notable sense cap esforç; amb una mà lligada a l'esquena. (—...?) Doncs perquè m'empasso els llibres com si fos un triturador de paper. (—...) Rar? Potser sí. Ja en parlarem més endavant.

Cert que estudiar em fa mandra, com quasi tot el que requereix un xic d'esforç, però ho podria haver aprovat tot amb els ulls embenats. No sé què em va passar, t'ho juro, mai n'havia catejat tantes de juntes. Sempre he aprovat aplicant la llei del mínim esforç, si més no pel setembre, però cada cop em costa més concentrar-me en allò que no m'interessa.

Mentiria si digués que les pèssimes qualificacions em van fer passar cap estrès. El batxillerat se me'n fot. Bé, no només el batxillerat, també els parvularis, primària, l'ESO... Ara bé, que jo m'hi pixi no vol dir que els pares també, i em va passar pel cap que tinguessin la mala idea de matricular-me en un internat aïllat enmig del bosc, amb professors psíquicament inestables, bidells psicòpates, cuineres sadomasoquistes i els esperits errants dels alumnes torturats fotent-te l'alè glaçat al clatell mentre dorms. Això o facturar-me dins d'un contenidor de quaranta peus —tant per tant no passar estretors—, fins algun punt remot d'aquella munió d'illes antípodes que apareixen a les pàgines finals dels atles.

Preveient el que podia passar, em vaig aplicar en la interpretació de l'adolescent desorientat inspirat en els *Rebels* de Francis Ford Coppola: és un paper que brodo a mà i pel qual mereixeria un Oscar. I mercès al meu talent dramàtic —mètode Stanislavski—, havia aconseguit imposar la idea que l'adolescència és una etapa complicada de la vida, i no pas la vertadera raó dels meus suspensos: o sigui, que soc un *jeta*, un passota i un gandul. Cal dir que en això de la crisi adolescent sempre he tingut el suport de la mare i de les seves amigues del Gabinet Psicopedagògic, unes imbècils més difícils d'entendre que els jeroglífics egipcis. De totes maneres, jo content, perquè la tenen convençuda i ella s'hi resigna perquè té ganes de resignar-s'hi; a banda que li fot una mandra de goril·la engabiata esbrinar com és que el nen s'ha tornat tan inútil de cop i volta. La mare, que és una dona d'encefalograma pla, prefereix recórrer als tòpics: «Que tens les hormones revolucionades, nen?»; «Que estàs enamorat, nen?». A tu t'ho contaré!, perquè ho escampis als quatre vents com si fos l'epidèmia del virus del pollastre.

La meva desfeta acadèmica va obligar els pares a reunir-se amb caràcter d'urgència a L'Escamarlà Geperut —no pas un dimarts, *comme d'habitude*, sinó un dijous, per donar-hi caràcter d'extraordinari—. I tot xuclant el cap de les gambes de Palamós que precedien un arròs de llamàntol —«avui que és dijous potser que ens facin un arrosset»—, van decidir que el nen faria les maletes abans d'hora. M'enviarien lluny, al continent americà, i no pas per haver estat escollit entre milers de candidats per ser astronauta de la NASA, o per haver estat becat per Yale o Harvard, o perquè esperessin que descobrís El Dorado i tornés carregat de dòlars, sinó per la senzilla raó que almenys no em veurien gandulejar per casa mentre superava la crisi adolescent. Simple però pràctic. Res a dir. Jo hauria fet el mateix. Les molèsties ens les hem d'espolsar.

Prou que ho veig, que la meva educació els resulta una penosa responsabilitat i que es passen la pilota. Tampoc hi ajudo gens, ja ho sé. De fet, la meva educació també és un enuig per a mi mateix. Si de mi depengués l'aturaria de cop, prescindint d'escoles, instituts i universitats. Ja me'n sortiria tot sol. Autodidacte, perquè soc de l'opinió que el coneixement bàsic, aquell que et permet la supervivència, se t'enganxa encara que no vulguis.

Així que no m'hi dono gens d'ansia. No foto brot ni que em torturi l'Steven Seagal. Però ells, com a bons pares, no llencen la tovallola. Tenen por que els surti un tanoca de bandera dels que et fan passar vergonya quan els treus a passeig. O que no demostris habilitats socials en els ambients refinats: un ensopit, vaja. Per això segueixen provant d'estimular-me amb l'esperança que em tregui del damunt aquesta indolència que els sufoca, i de la qual cap dels dos admet la paternitat.

Per cert, *indolent* no és pas un adjectiu que jo em gastí: és el pare qui el fa servir constantment. Jo més aviat em qualificaria de distret, apàtic, fresc, *jeta* o penjat.

La ciutat escollida per a la meua estada a Amèrica va ser... —i aquest «va ser» te l'has d'imaginar acompanyat d'un redoblament de timbals, i suspès a l'aire mentre obren el sobre que guarda el nom del premiat— Detroit! El perquè de Detroit no el sé ni em preocupa. Hi ha afers que no retenen el meu interès. Crec recordar que el pare em va demanar si tenia alguna preferència, però de ben segur que em devia arronsar d'espalltes davant la pregunta. És molt propi de mi. Jo rai! Si m'estalvien l'esforç d'haver de decidir m'hi avinc de seguida, siguin quins siguin els efectes secundaris.

El dia abans de la revetlla de Sant Joan, el pare em va convocar al seu consultori de Pedralbes. Se n'anava de cap de setmana llarg, a fornicar com bojós amb la Silvie, assistent professional i parella actual, la virtut principal de la qual és la de dividir l'edat del pare per la meitat. Abans de marxar volia deixar enllestit «allò meu», una manera com una altra de dir que em volia facturar cap als EUA.

Mentre esperava que el pare restablís alguna esquena queixosa amb les seves habilitats d'osteòpata-fisioterapeuta-acupuntor, jo remenava els calaixos del seu despatx. En un d'ells, sota una capsa de Viagra a mig consumir —cos d'un delictes que em va permetre imaginar el pare i la Silvie copulant com conills allà mateix—, hi havia una fotografia de l'assistent en topless. Somreia a càmera, recolzada damunt la sorra d'una platja qualsevol, lluint en primer terme aquell bé de Déu de càntirs que la natura reserva a unes poques privilegiades. Els mugrons fregaven lleugerament la sorra, el borboll de la pell formava iridescències i les natges havien engolit les calce-

tes. Era una foto de vici, perquè la Silvie està tan bona que fa plorar... Quin tros de dona!

La sola evocació del seu cos ja és motiu de trempera, de manera que aquell retrat estimulants va transformar el meu fuet en llonganissa seca. No soc pas d'actes impulsius i en matèria sexual no diria pas que porti un motor d'explosió entre les cames; em sento més aviat un dièsel —sobretot si he de creure les heroïcitats que explica la comunitat de masclés alfa del meu curs—, però recordo que en aquell moment em va venir un desig volcànic d'estucar-li la paret del despatx al pare.

Abans de poder-me decidir, ell va aparèixer amb aquell totxo verd que és l'atles de l'Enciclopèdia Catalana sota el braç —que has d'haver esmorzat, t'ho ben juro—. El va fer espetegar damunt la taula, i com que no l'utilitzava mai ni Déu va inundar l'estança de pols. El va obrir per la plana 220 i sense dir ni piu va encerclar la ciutat de Detroit amb un retolador negre gruixut. Recordo que vaig pensar que quina falta feia fer malbé l'atles. ¿No podia haver-m'ho indicat amb el dit? Però el pare és així, efectista i amant de l'economia de les paraules. Si fos presentador d'un reality show, faria giravoltar tres cops el braç abans de clavar un genoll a terra i assenyalar amb la mà estesa la cortina per on sortirà la imbècil retardada que ho peta al paper cuixé. Per tant, si s'ha de fer malbé l'atles es fa malbé i ja en comprarem un altre. (—...) És veritat: avui dia, qui en fa servir, havent-hi Google Maps i els navegadors?

Ja et pots imaginar que no em vaig pas abocar a buscar informació com un boig sobre la ciutat de Detroit. No és el meu estil. Bé, de fet encara no tinc cap estil. Vull dir que com que soc un adolescent estic per modelar i la meva personalitat

encara no està ben definida i no sé què més... (—...?) És el rotllo complaent que es gasten les tarades del Gabinet Psico-pedagògic. No és que el viatge em fos indiferent del tot, però no vaig trobar el moment, i quan vaig voler reaccionar ja estava fent les maletes.

Saps què?, oblida-ho. No sé per què t'enganyo, si de fet la cosa queda entre tu i jo. El fet cert és que vaig passar de tot i ni tan sols em vaig preocupar d'esbrinar res sobre els Estats Units d'Amèrica. Ara bé, tinc disculpa, ¿per què vull més informació que la que obtinc de les sèries que m'empasso? A hores d'ara conec tot el crim organitzat de les dues costes del país, des de Maine fins a Florida i des de Seattle fins a San Diego.

Per a tranquil·litat de la seva consciència, el pare va contractar els serveis d'America Molding, un centre autoritzat —*full licensed*, com els pubs anglesos— que s'encarregaria de tot. Una mena de «claus en mà», però en versió cursos i estades per a estudiants. Meticulosos, elitistes i esnobs, disposats a justificar la morterada que el pare pagaria per la meua estada a Detroit, van organitzar una sessió informativa d'un cap de setmana sencer en el selecte marc del Turó Resort. Va ser un experiment propagandístic més avorrit que la feina d'un guarda de seguretat. Un xou semblant als que munten aquestes organitzacions piramidals —en certa ocasió hi vaig acompanyar la mare— que criden eslògans del tipus «Yes, you can», però més cutres: «Qui és el més ben parit del món?»; «Qui sortirà a vendre i es menjarà el món?». I sempre amb el món com a límit territorial, no fos cas que algun devot de la causa volgués ampliar fronteres i es trobés limitat geogràficament.

Les sessions organitzades al Turó Resort portaven com a títol «Beyond fast-food, and route 66», i es veia de lluny que

pretenien anar d'autèntics. Diuen que la «sinceritat aparent» és el que es porta ara en qüestió de màrqueting, i es veu que fins i tot serveix per lligar. Ja m'ho imagino: «Mira nena, jo soc un cabró que va de coca fins a les orelles i a qui li agradaria treure't les calces per després de copular fer veure que no et conec de res. Ara bé, tu no et preocupis que no t'enganyaré mai perquè soc un tio autèntic i sempre vaig amb la veritat al davant». Es pot ser més anormal?

També ho podrien haver titulat «Beyond obesity and Nevada casinos» o «Beyond country music and Hollywood» i no hauria passat res. Vull dir que, posats a triar clixés, en podien haver escollit qualsevol altre, perquè n'hi ha un fotimer, i tots igual d'insubstancials. Amb tot, fent honor al «beyond», van esforçar-se a demostrar que la cultura americana va més enllà dels tòpics coneguts. Ells encara ho anomenen «American way of life», tot i que em penso que com a expressió està molt passada de moda. A banda de ser una mentida podrida, perquè ja em diràs en què s'assembla la vida d'un indigent a la d'un executiu de Wall Street. Tot plegat un compendi d'arguments vagues. Una merda penjada en un fil.